

De berg van stilte

Maria Boonzaaijer

Fragment uit “Papa Tango” van Maria Boonzaaijer

De jonge sopraan Marisa verliest haar stem na de dood van haar moeder. Haar leven stort in.

Ze reist naar Buenos Aires. Ze wil het spoor van haar vader, don Martín, zoeken.

Hij was een beroemde tangozanger. In het uiterste noorden van Argentinië komt ze in aanraking met de Indiaanse Claudio, een sjamaan. Hij kent het geheim van haar vader.

Het pad werd smaller en hoger. Links van ons was een steile rotswand en rechts een ravijn. In de diepte glinsterde een riviertje. Ver weg aan de horizon waren de bergtoppen van de Andes. Ik was bedekt met zweet, verlangde ernaar uit te rusten bij het graf van mijn vader. Ik wilde er uren zitten en de tijd nemen om vragen te stellen aan don Claudio. Ik wilde zijn antwoorden horen. Antwoorden waar ik recht op had. Hoe was mijn vader zo diep in dit land terecht gekomen? We konden nu niet naast elkaar lopen. Don Claudio ging voorop; het pad liep steil omhoog. Ik hoorde mijzelf hijgen. Maar don Claudio zette zijn voeten neer met steeds dezelfde rustige kracht. Toen hij omkeek naar mij, zag ik bij hem geen spoor van vermoeidheid. Er was zelfs geen druppeltje zweet op zijn voorhoofd.

De zon brandde op mijn rug. Ik deed mijn sjaal af en knoopte die om mijn middel. Het pad kwam uit op een open plek, omgeven door rotsen. Een primitief, stenen bruggetje boog zich over een droge rivierbedding. Een stille getuige van menselijke aanwezigheid lang geleden. Er waren vreemde tekens gekrast op de stenen aan mijn voeten. Toen ik opkeek zag ik de zwarte opening van een grot, een paar meter hoger. Takken van oude bomen hingen voor de ingang. Verschrikt keek ik don Claudio aan. Ik had een heel ander graf verwacht; een groen heuveltje in de zon met een kruis erop. Een grijze grafsteen met de naam van mijn vader. Bloemen in een stenen vaas. Maar dit?

‘Don Claudio,’ fluisterde ik, ‘waar is het graf van mijn vader?’ Hij nam mij bij de hand en trok me mee in de schaduw van de rotswand. Toen ik voor de ingang van de grot stond, voelde ik een koude luchtstroom.

Het volgende moment zag ik een naam gekrast in de rotsen boven de ingang: don Martín.

‘Moet ik hier naar binnen?’ ‘Ja.’ Het donkere gat grijsde me toe, dreigend en kil. Ik maakte met trillende vingers de sjaal los van mijn heup en sloeg hem om mijn lichaam. ‘Don Claudio, ga met mij mee alsjeblieft.’ Mijn schorre stem brak, ik kuchte en steunde. Ik voelde me volkomen weerloos. Het idee dat ik alleen die grot in moest, vervulde mij met afschuw.

Daarom greep ik zijn hand. Hij schudde zijn hoofd. Alsof hij een kind toesprak, zo teder, zei hij: ‘Je moet alleen gaan. Hij is je vader. Hier kun je hem ontmoeten.’ Ik keek hem aan alsof hij gek was. ‘Hij doet je geen kwaad,’ glimlachte hij. Ik verzette geen stap. Hij legde zijn hand op mijn schouder en drong aan: ‘Binnen vind je je zangstem terug.’ ‘Maar ik wil mijn stem helemaal niet terug! Ik wil dat je mij antwoord geeft!’

Hij schudde zijn hoofd en zei zacht: ‘Hoe kan ik met je praten als je geen stem hebt?’ Ik keek hem verbijsterd aan. Ik voelde me furieus worden. ‘Grote goden! Ik wil alleen maar weten wie mijn vader vermoord heeft! Waar zijn moordenaar nu is! Waarom iedereen zo geheimzinnig doet! Waarom jullie niet willen dat ik de waarheid te horen krijg! Ik wil weten waarom hij hier op deze eenzame plek begraven is!’ Ik had don Claudio bij zijn beide armen gegrepen en ik schudde hem door elkaar. ‘Ik wil weten wie Laura was, en waarom papa zoveel van haar hield; ik wil weten waarom Daniela zo depressief is. Waarom ze een kind heeft van wie ze niet houdt; en waarom Vicky... O god, o god nog aan toe!’ Mijn stem sloeg over. Maar don Claudio hield me vast en liet me rustig uitrazen. Toen zei hij: ‘Al die vragen zijn onbelangrijk.’ Ik rukte mijzelf los en staarde hem woest aan. ‘Hoe kun je dat zeggen!’ ‘Volstrekt onbelangrijk.’ ‘Wie was mijn vader? Wie was Papa Tango?’ Toen legde hij zijn zware handen op mijn schouders.

Hij bracht zijn gezicht heel dichtbij. Ik zag de poriën in zijn huid en de scherpe groeven langs zijn mond. ‘Er leeft een andere vraag in je, heel diep. Maar je durft hem niet te stellen.’ Mijn hart klopte hevig. Ik had het gevoel dat er iets rakelings langs mij heen ging. Iets van essentieel belang. ‘Ga!’ Als een oude priester die mij de weg wees, draaide hij mijn lichaam in de richting van de grot.